

[Ejler Koch.]

fioner på dette område end Industrirådet, der får lov til at indstille.

Og som den sidste sag, jeg gerne vil nævne, vil jeg godt bede ministeren give visse oplysninger om eksportproblemet. Det har jo været drøftet tidligere, spørgsmålet om en begrænsning af eksporten af de råstoffer, vi her taler om, for i givet fald at sikre, at vi har dem her til hjemligt forbrug.

På denne baggrund skal jeg tilsige socialdemokratiets velvillige, grundige og forhåbentlig hurtige behandling af dette lovforslag, så det under alle omstændigheder kan blive afsluttet i dette folketingsår.

Aksel Pedersen (V):

I lovforslaget om råstoffer er der to hovedformål. Det ene er at sikre råstofressourcernes udnyttelse til erhvervsmæssige formål også med den baggrund, at vore efterkommere skal have råstoffer til rådighed. Det andet er, at der er en miljøbeskyttelse i lovforslaget om råstoffer. Vi har jo kystbeskyttelsen, vi har vandforsyningsinteresser, og der er spørgsmålet om naturbeskyttelse, der kommer ind.

For at kunne varetage råstoflovens benyttelse på en rimelig måde, kræves der en kortlægning af vores råstofmængde samtidig med, at man skal have en hensigt med de forskellige råstoffers forbrug i det danske erhvervsliv, her måske ikke mindst spørgsmålet om, i hvilken grad de skal indgå i omsætningen.

For de råstoffer, der findes i havbunden, skal miljøministeren lave en kortlægning, hvorimod det bliver amtsrådene, og inden for hovedstadsområdet hovedstadsrådet, der skal forestå den kortlægning af råstofferne, der forekommer i landjorden. Det bliver så miljøministerens opgave at komme med et oplæg om udarbejdelse af indvindingsplaner, der kan fortælle om landets fremtidige råstofforsyningsgrad og -hurtighed.

Venstre er specielt opmærksom på det personaleforbrug, der er skitseret i forbindelse hermed, og jeg kan med det samme sige, at venstre ikke vil være med til at bygge en meget stor og ny administration op.

Det er klart, at disse planer ikke må stride mod de godkendte regionsplaner, men man må dog have opmærksomheden henledt på, at der skal være tilstrækkeligt med vide dispensationsmuligheder. Vi kan jo ikke låse fremtiden totalt fast med de nutidige afgørelser.

I § 6 står der, at miljøministeren kan fastsætte regler om mængden og kvaliteten af de råstoffer, der må anvendes ved opførelsen af byggearbejder samt bestemte typer af anlægsarbejder.

Det er klart, at hensigten er, at tingene på en rimelig måde kan forbruges i forhold til den planlægning, vi laver, men her er altså et område, hvor vi kommer meget tæt på den enkelte, og det kræver megen omtanke. Jeg vil på forhånd sige, at vi er noget forbeholdne her.

I overvejelserne om forbruget af råstoffer er især de råstoffer, der findes i kystområderne, af særlig interesse, idet kystbeskyttelsen har en sammenhæng med forbruget af disse råstoffer. Tilladelse til råstofindvindingen efter § 7 gives på åremål op til 10 år. Det er forståeligt, at ministeren har valgt det åremål, men over for et erhvervsliv med store interesser er en 10-årig periode trods alt ikke lang tid, når der planlægges og investeres.

Jeg konstaterer derfor, at ministeren er villig til at se på et endnu længere tidsrum for de virksomheder, der er baseret på investerings- og afskrivningstider, der ligger langt ud over 10 år.

Betænkeligt er det, at givne tilladelser til råstofindvinding kan tilbagekaldes, indehaveren kan derved blive erstatningsberettiget. Miljøministeren kan til enhver tid fastsætte begrænsning af arten og mængden af de materialer, der må indvindes, men reglen om, at der kan gribes ind i løbet af tilladelsesperioden, huer mig knap så godt, hvis forskrifterne ellers følges fra brugerens side.

Forslaget her afløser loven om udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster på jord- og søterritoriet fra 1972. Jeg finder, at staten og dens virksomhed samt kommunerne får et stort ansvar for, at de også selv følger den lovgivning, der kommer, om dette lovforslag bliver gennemført.

Lovforslag nr. 119 om råstoffer er en fortsættelse af lands- og regionplanlægningen af 1973 og kommunalplanlægningen i 1975. Et miljøankenævns nedsat af miljøministeren er højeste klageinstans.

Jeg ser med glæde, at klageadgangen er snævret ind til de berørte. Underretning til de berørte kan ske ved avertering, står der. Jeg håber, at man, hvor man ikke kan konkretisere en kreds, skriftligt vil kontakte dem, som man ved er impliceret, samtidig med at man med en